

Κούκκου» είχε έλη την ἀνθρώπινη αἰσθηση.

Ἐκεῖ ὁ Λαγοπάτης μὲν ἔστι στὸ
καρτέρι καὶ μου ἔδειξε κατὰ ποῦ ἔπειτε
νά προσέχω κι' ὑστερα τράβηξε γιὰ τὸ
δικό του τὸ καρτέρι.

Δέν έέρω τί πράγμα είταν τό καρτέρι τοῦ Λαγοπάτη, τό δικό μου όπου είταν ἀπερίγραπτο. Είταν μιὰ ράχη ἀκουμπισμένη, στήν ἄγκαλιά ἦλιγες ράχης, ποιὸ κηλῆς ἀπ' ὅλες τές δὲ λέσσες. ποιὸ δὲν μπόδιζε τίποτε τό μάτι νὰ βλέπῃ καὶ τὴν Δύση καὶ τὴν Ἀνατολή ἀπό τό ίδιο μέρος μὲν μιὰ στροφή τοῦ κεφαλιοῦ. 'Απ' ἑκτῆ μποροῦσα νὰ ίδω θαυμάσια δυσ-
ξοχα θεάματα: τὴν Ἀνατολή μὲ τὸν Αὔγερινὸ καὶ μὲ τὴν ροδοκόκκινην Αὔγούλα, ποὺ πρόσαλλε ἐντροπαλή-ἐντρο-
παλή πίσιν ἀπὸ τὸν ὄρείζοντα, ποὺ ὥισισαε
σὰν ἔπειρη τοῦ Κόσιου, καὶ τὴν Δύση μὲ τὸ
Φεγγάρι, ὑγρὴ καὶ γαλατόχρυση. Στενὴ
οὐράνια ἐκτασί. Παραίτησα τὸ ντυ-
φέκι μου καταγῆς καὶ περιέρεντα τὰ μά-
τια μου, ἀπὸ τὴν Ἀνατολή στὴν Δύση
κι' ἀπὸ τὴν Δύση στὴν Ἀνατολή. Δέν
ῆξευρα ποὶο ἀπὸ τὰ δύο νὰ πρωτοθυ-
μάσω: τὴν κατάφατην γένινητη τῆς Ἡ-
μέρας, ἀπὸ τὴν κατάχρυση τῆς ροδοκ-
όκκινης Ἀνατολῆς, ή τὸν πικρόχρυσο θύ-
νατο τῆς Νύχτας στὴν χλωμῇ χρυσο-
πληγμένα ποὺ σκόρπιες στὴν Δύση τὸ
φεγγαροβασίλεια. 'Αλλ' ἔσσο προχω-
ροῦσε ή Ήμέρα πρὸς τὴν ἀνατολή, τέσσερα
προχωροῦσας κι' ή Νύχτα πρὸς τὴν δύση
κι' ἔσσο ζωήρευαν τὰ χρώματα τῆς Ἀ-
νατολῆς, τέσσερα ωχραιναν τῆς Δύσης.
Τέλος τὸ Φεγγάρι, σὰν νικημένος γί-
γαντας, σὰν πελώριος ἀργυρόχρυσος
δίσκος κρεμάστηκε στόν ὄρείζοντα, τόν
φίληγες γλυκά-γλυκά κι' ἀσχίσεις λίγο-
λίγο νὰ βυθίεται, κι' ὅσσο βυθίζονταν-
βυθίζονταν τόσο σύζυγονταν-σύζυγονταν
πίσωθε τους ἐνα-ἐνα τὰ ἀστέρια στόν οὐ-
ρανό, σὰν ἀπ' ἀέρατο χέρι ἀστράτου καν-
τηλοσέντη, καὶ μόνος ὁ Αὔγερινός, τὸ
μεσόστοιχο τῆς Νύχτας καὶ τῆς Ήμέρας
ἀντιπάλευε ἀκόμια τρέχοντας πρὸς τὴν
Δύση καὶ φεύγοντας τὸ φάνισμα τοῦ 'Ι-
τό οὐστέρο στρατιωτικό τυῆμα τῆς νικημη-
ποῦ ἔρευγε κι' αὐτό ἀπὸ τὸ οὐράνιο π-
χης. Τέλος ή νίκη γίνεται πλειόν κατάφε-
μέρα, χαρούμενη καὶ γελαστή, ἔστησε
τοίχωμα τῆς Ἀνατολῆς τές ροδοσάχτυλ
νίσσες της!

Ἡ Ἀγγλίς ἡθοποιὸς Alice Beckett εἰς τὴν «Φαιδώραν» τοῦ Σαρδοῦ.

Θυμό του.'Αλλ' έγινε είχα πέσει πλειό δάπο την ούρα-
νια ἔκσταση στήν ἐπίγεια, κι' ἐνῷ προστήτεα θίασο-
μαζα τὸν οὐρανό, τό φεγγάρι, τὸν αὔγερινό καὶ τ' ἀλλα
τ' ἀστέρια, τὴν ροδοχρυσοπρέσωπη αὔγη καὶ τὸ χρυ-
σοπνιγιένο φεγγάριοςστίλεια, τώρα θίασιματά τὴν μη-
τρική στοργή. Ποῦ ὅρεψε μὲν τὸ σῖμα τῆς τὸν καρπὸ-
τῆς βαρδίζει τῆς κι' ἔρχονταν σὰν μανιωμένος βοριάς
τὰ λόγια τῆς μάννας μου, ποῦ μου ἐλεῖς τὴν περασ-
μένη νύκτα:

— Νά, ή ώρα! Καινούργιο κι' αυτό δεξφύτρωσε... 'Ακούς, νά μήν του είπω, λέει, « ώρα κα λή », άλλ' « ώρα κα κάκη » για νά επιτύχη λέει τό κυνήγι! Βευθές δύο τόπος ποσή τ' άκούσι κι' άλληλη ή ώρα! « Ωρα κακή! » τάχια για τά κυνήγια, τά πουλλιά και τ' άλλα τά ζώα, σάν νά μήν ξέσουν κι' αυτά τά καημένα μάνγια ή παιδιά...

Μούγκριζε ἡ βραχιασιμένη φωνή τοῦ Δαγοπάτη,
ἀλλ' ἔγώ, κουφεύοντας στές φωνές του, χωρίς νὰ τὸ
θέλω, σὲ μιὰ ἄγρωστη ψυχολογική βίᾳ, ἐξακολουθοῦσα
νὰ καμαρόνω τὸ ἔνοχο σύμπλεγμα τῆς μάνας καὶ τοῦ
παιδιοῦ που βρίσκονταν ἐκείνη στὸ ὑψηλότερο καὶ ιε-
ρώτερο μητρικό της γρέος, καὶ τοῦτο, στὴν ὑψηλότερη

Ἐκτί ποῦ ἐπτυφοῦσα σ' αὐτὸν τὸν ἔξασιον
ἡγερονυχτιακὸν πόλειον, ἀκούων σιούριγια στριγγίο,
κυηγητικὸς σύνθημα, ἅτι πλησιάζῃ κυνήγι, καὶ ὑστερα
ἄπει τὸ σιούριγια καὶ πᾶς εωνή. ποῦ ἔισε;

—Μπροστά σου είναι. . . ρίξε!

Ξύπνησα ἀπὸ τὴν ἔκστασι τοῦ Θεόμυστος, ποῦ ἦ-
μουν βυθίσμένος τόσῃ ὥρᾳ καὶ βλέπω σ' εἰκοσι δρα-
σκέλες ἀπόσταση ἀπὸ τὸ καρφέρι μου μιὰ ζαρκάδο-
μάννα, ποῦ βύζαινε τὸ κατσίκι της. Ἐκείνη στέ-
κονταν ὅρθη κι' ἀρμικιώνταν, κι αὐτὸ γανατιστὸ
βύζαινε-βύζαινε τὸ χιλιόγλυκο καὶ πανίερο μητρικὸ
γάλα, ποῦ θρέψει καὶ ποτίζει ἐλην τὴν χερσαίᾳ ἀ-
φτερη δίποδη πλάση.

Ρυάζονταν σὰν Θεριό ὁ Λαγοπάτης πυργιζένος στόν